

ЛАСІ ШМАТОЧКИ ДЛЯ “ГАЗДИ-ІНВЕСТ”

Чи не щодня чуємо ми з засобів масової інформації, дебатів у Верховній Раді та звичайнісіньких вуличних розмов нарікання на одне і те ж: економічні реформи в Україні пробуксовують, велика промисловість безнадійно “лежить”, малий бізнес — ледь тріпоче обпаленими крильцями... Це, звичайно, правда. Але не викликає сумніву й те, що хто б і як не квапився поховати наші промислові об’єкти, серед них ще багато залишається таких, що їх не назвати ласими шматочками, ну, просто гріх! За них ідуть бої, а то й справжнісінькі війни не тільки на обласному, а й на державному рівнях.

Не чули? Не може бути! Ось хоча б війни трастової компанії “Газда-інвест”. За ВАТ “Патент”, ВАТ “Хутро”, ВАТ “Мукачівська маслосирбаза”... На цих підприємствах згаданим довірчим товариством в ході певних сертифікатних аукціонів викуплено певні пакети акцій — щось трошки більше десяти відсотків на кожному. І оскільки, за такого розкладу, потенційних власників підприємства на даному етапі приватизації нараховується до десятка, включаючи й трудові колективи та Фонд державного майна України, мета ж економічних

реформ — звести їх кількість до мінімуму, а ще ліпше до одиниці, можливо, й у вигляді власної особи, то чому б не прискорити цей процес? Хай і не зовсім цивілізованими методами.

...Цим і зайнятий сьогодні “Газда-інвест”, дбаючи, можливо, не стільки про виконання цілей і завдань приватизації взагалі, скільки про порятунок від власного банкрутства зокрема, бо ж відомо: довірчі товариства живуть з того, що перепродають придбані на аукціонах пакети акцій. А хто ризикне купити останні, коли дісталися вони “Газди-інвест” посередництвом скупки приватизаційних майнових сертифікатів у населення?

З одного боку, законодавством такі операції визнані як незаконні, бо ПМС інвестиційними й трастовими компаніями повинні не скуповуватися, а лише братися в довірче управління.

З іншого — у тому ж таки законодавстві свого часу був такий собі зручний вилом, що дозволяв закрити очі на цю процедуру, чим і скористалися не тільки “Газда-інвест”, а й численні довірчі товариства всієї України. Тож хоч і існують, а також залишені в силі Генеральною прокуратурою України приписи Ужгородської міської та обласної прокуратур, а по приватизації “Патенту” — ще й

рішення міського суду від 5 червня 1997 року, які визнають угоди, укладені по скупках ПМС, як такі, що ущемлюють інтереси громадян, поставити крапки над “і” в історіях з масовими скупками сертифікатів, точніше, саме довести їх масовість, буде, ой, як не просто.

Тож поки суд та діло — “Газда-інвест” діє. На ВАТ “Мукачівська маслосирбаза”, до прикладу, оголошує загальні збори акціонерів. І хоч у неї всього 11,97% акцій, вона, нібито об’єднавшись з фізичною особою Олегом Бурдуковим (19,41%) (правда, воля останнього до об’єднання підписом під офіційним листом з вимогою про проведення загальних зборів акціонерів не підкріплена) намагається провести згаданого заходу як власник більш ніж 20-відсоткового пакету акцій (ст. 45 Закону України “Про господарські товариства” зобов’язує правління ВАТ на вимогу таких акціонерів прийняти рішення про проведення зборів). “Газди-інвест”, зрозуміло, відмовляють. Він діє: подає оголошення про скликання загальних зборів 6 червня 1997 року в “Українську інвестиційну газету”, підписавши його номером телефона компанії; дублює його в “Новинах Закарпаття” вже з підписом “Спостережна Рада” — остання, зрозуміло, рішення про проведення зборів не приймала і оголошень в засоби масової інформації не подавала; і далі — звернення на адресу Верховної Ради

України, ФДМУ, облдержадміністрації про те, що загальні збори акціонерів “Мукачівська маслосирбаза” зірвані, буцімто, з вини РВ ФДМУ по Закарпатській області, директор компанії Юрій Ключевський підписує титулом “Голова ради акціонерів ВАТ” — органу, що його взагалі не існує та представляти який п.Ключевського ніхто не вповноважував.

Не дивно, що такі дії трастової компанії обурили колектив ВАТ “Мукачівська маслосирбаза”, який володіє разом з його директором Є.Я.Романовською більш ніж 30% статутного фонду. Спростовуючи заангажовані публікації в “Українській інвестиційній газеті” (5 червня 1997 року) та “Срібній Землі” (21 червня 1997 року), він, в свою чергу, звертається до Верховної Ради України, ФДМУ та облдержадміністрації з проханням дати можливість спокійно працювати та звільнити його від самозванців — власників пакетів акцій. Мова, зокрема, йшла про директора фірми “Атріум” Леоніда Парфенюка, котрий, якщо вірити публікації “Кому ж то Бог пошле отой шматочок сиру?” в газеті “Срібна Земля”, виявився власником мабуть таки отих 30 з зайвим відсотків акцій, що ними володіли ТК “Газда-інвест” разом з Олегом Бурдуковим. Загадкою залишається лишень те, коли відбулася збірочка по продажу пакетів акцій, і якщо відбулася, то чому не відображена в реєстрі акціонерів, люб’язно наданому нам Мукачівською філією КБ “Приватбанк” наприкінці червня.

Фірма “Атріум”, як стверджує її директор Леонід Парфенюк в публікації газети “Срібна Земля”, нині акціонер з солідним пакетом, викупленим посередництвом ТК “Газда-інвест” (правда, як згадувалося вище, реєстр цього не підтверджує), з готовим німецьким інвестором і укладеним з ним контрактом на 1 млн. DM, бачить себе господарем на підприємстві. Від свого права почувати себе господарем з таким же пакетом акцій та чеським інвестором навряд чи відмовиться й колектив ВАТ “Мукачівська маслосирбаза”. Чим завершиться це протистояння — покаже час.

Не викликає сумніву одне: доля чергового ласого шматочка для “Газди-інвест” — “Мукачівської маслосирбази” — не байдужа не тільки компанії та її спільнику — фірмі “Атріум”, а й самому колективу підприємства та органам, що представляють інтереси держави. І не в останню чергу тому, що саме сир власного виробництва, що його покликано виробляти підприємство, а не морожену рибу, курячі стегна, перекуплені невідомо від яких (в основному не місцевих) виробників, хотять їсти всі.

В.ТУРЯНИЦЯ,
прес-секретар РВ ФДМУ по
Закарпатській області.